

Gheorghe Andrei Neagu

Lacrima Iubirii
poeme

RAWEXCOMS

A woman with her hair in a bun, wearing a dark dress and red shoes, sits on a rocky bank by a river. She is looking down with a sad expression, her arms crossed over her knees. The background shows a river flowing towards a sunset or sunrise, with a mountain in the distance. The overall mood is melancholic and reflective.

Gheorghe Andrei Neagu

Lacrima iubirii

Gheorghe Andrei Neagu

Lacrima iubirii
(*Poeme*).

Ediție îngrijită de
Monica Mureșan

Prefața: **Marius Chelaru**

Editura RAWEXCOMS
București, 2010

Copyright@Gheorghe Andrei Neagu-2020

Consilier de carte: **Mihai Antonescu**

Redactor: **Baki Ymeri**

Recenzent: **Marilena Lica**

Corector: **Laura Rushani**

Coperta: **Lediana Kapai**

Tehnoredactare: **Raluca Tudor**

ISBN: 978-606-8231-12-9

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

NEAGU, GHEORGHE ANDREI

Lacrima iubirii / Gheorghe Andrei

Neagu. –

București:

Rawex Coms, 2010

ISBN 978-606-8231-12-9

821.135.1-1

BIOBIBLIOGRAFIE

Gheorghe Andrei Neagu s-a născut la comuna Trifești, jud.Neamț (1949). Studii elementare în comuna natală, Liceul Teoretic la Roman, Facultatea de Studii Economice-marketing la Iași, studii Postuniversitare de Organizarea Muncii la București. Profesor, proiectant, inspector, director și fondator al publicațiilor *Jurnalul de Vrancea*, *Oglinda Vrânceană*, *Gazeta Vrânceană*, *Oglinda Moldovei* și *Oglinda Literară*, toate în Focșani. Președinte al Asociației Culturale „Duiliu Zamfirescu”, redactor-șef al revistei *Oglinda Literară*, deținător al unor premii importante pentru literatură și profesionalism cultural. Prezent în diverse dicționare și istorii ale literaturii române, membru a Uniunii Scriitorilor din România, Cavaler al Ordinului *Meritul Cultural Pentru Literatură*, acordat de Președinția României în anul 2004, beneficiar al unei distincții emise de Curtea Papală de la Vatican, xxxx și din anul 2010, nominalizat de Institutul Biografic American, *Omul Anului 2004*. Primește o diplomă papală de la Papa Ioan Paul al II-

lea în 2002 și alta de la Papa Benedict al XVI-lea în anul 2010.

Debutul poetic în presă, în 1970.

Debutul editorial, în 1986.

Opera: *Sistemul informațional în silvicultură* (1974), *Raționalizarea sistemului informațional în silvicultură* (2 vol., 1975), *Zece prozatori* (nuvelă, Albatros, 1986), *Antologia Jurnal 100*, (Zedax, Focșani, 1995), *Templul iubirii* (roman filozofic, Porto Franco, 1992), *Arme și lopeți* (roman, Zedax, 1995), *Moartea șobolanului* (nuvele, Zedax, 1997), *Al Evei trup de fum* (Zedax, 2003), *Jurnal american* (Zedax 2004), *Crucea lui Andrei* (Zedax, 2003), Nuvele în colecția „*Scrieri alese*” (La Bellu, Zedax, 2005), *Proza.ro* (Paralela 45, 2005), *Aesopicae* (Valman, 2006), *Purtătorul de cruce* (Valman, 2009), volum premiat de USR, Filiala Bacău (2010), *Nunta neagră* (Valman 2010), tradus în franceză, engleză, italiană, rusă, albanezăetc.

Viața ca lumina topită-n asfințit

Sunt oameni care au primit, între alte daruri, și pe acela al generozității. Gheorghe Andrei Neagu, cum îl cunosc eu, este un generos. Și mă refer, acum, la faptul că arată acest lucru și în revista pe care o conduce, „Oglinda literară”, o tribună veritabilă a spiritualității române și universale. Autor a câtorva volume de proză și versuri, Gheorghe Andrei Neagu se dezvăluie în aceste poeme ale sale (așezate sub semnul unui *moto* din Radu Cârneli: „Iubirea este cea care ține acest pământ legat de cer”) ca un nostalgic pe care curgerea timpului îl apasă cu degetele amintirilor, cu șoapta regretelor și, parcă mai rar, îl acoperă cu voalul subțire al așteptărilor. Dragostea luminează însă totul, într-o formă sau alta, pășind uneori „pe alei cu gânduri albe”, chiar dacă trecerea timpului naște umbre în „viața ca lumina/ topită-n asfințit”.

„Din carnea mea/ s-au scos cuvinte/ ce s-au încins pe jar”, scrie Gheorghe Andrei Neagu, în acest volum în care dominante sunt nostalgia, iubirea (cuvânt întâlnit în carte de peste 70 de ori, dragoste de 12 ori) îmbrăcată în culorile amintirii sau, alteori, în veșminte drapate în nuanțele

Gheorghe Andrei Neagu

ruginii ale toamnei. De altminteri, fie direct fie prin atmosfera creată, toamna este, poate, anotimpul cel mai des evocat. Toamna, în care „triste frunzele cad” și „vin ploii/ și vânturi grele vin”, toamna care „cântă-n surdină” sau, mai rar, poate renaște, dragă, în inimi. Sau: „E toamnă iubită și sunt / Copacul cu verdele-n bernă”. Viața s-a sprijinit apăsător pe sticla subțire a speranței și, scrie autorul, „nimeni nu poate să umble desculț/ la mine în suflet/ din cauza cioburilor rămase/ din speranțele moarte”.

Așadar, pe scurt, un volum „construit” ca o „lacrimă a iubirii” colorată a toamnă, a nostalgie, semnat de Gheorghe Andrei Neagu. O călătorie mai curând într-un ținut în care înlăuntrul colorează exteriorul, cu penelul înmuiat în metaforele și argumentele versului așa cum îi stau autorului la îndemână. Un ținut și al amintirilor, îmbrăcate de tot mai multe clipele care curg printre degetele timpului.

Marius Chelaru

Lacrima iubirii

*Iubirea este cea care ține acest pământ
legat de cer.*
(Radu Cârneli)

Lumină cernită

*De-atâta lumină, stelele mor
surprinse de spaime, de spații.
De-atâta-ntristare visele dor
în ochii ce ard constelații.
Mai trece o lună, un an,
mai trece un zbor, o lumină,
speranța-nflorește pe ram,
dorința tresare-n grădină.
La pieptul adânc luminat
de taina aceasta-nflorită.
E timpul iubit, să mor înșelat,
De-atâta lumină cernită...*

Nimeni

*Cine zboară
Să-ți alunge grijile,
C-o aripă în spinare
Și alta la picioare?
Cine aleargă
Să-ți sărute urmele,
C-o buză în rai
Și alta în iad?
Cine se-aruncă
Sfărâmând cătușele,
C-o mână mângâind
Și cu alta tăind?
Nimeni.*

Marea de cuvinte

*Cu cine-mi înflorește timpul
când universul moare trist în mine?
Cu cine să-mi usuc de ploi
durerea gândului în doi ?
Din care parte, marea ce mă minte,
va naște valuri de cuvinte ?
Mai solitar ca șoimul care moare
pe stânca arsă de sărut solar,
tresar în zborul meu pe mare
când mă sfârșesc amar.
Mi-s albe visele în suflet
și tâmpla râde-n frig însingurat,
te aștept la poarta mării
în visul meu curat.*

Ruga de toamnă

*Te rog mai vino să vezi
Cum își adoarme toamna copacii,
Câmpiile verzi
Și buzele roșii ca macii
Și lasă-mi o frunză să sper
Plutirea de vânt.
Metalice ramuri înalță spre cer
O rugă, un imn, un sărut
Și nu disperarea eternă.
E toamnă iubito și sunt
Copacul cu verdele-n bernă.*

Răceala

*Ce frig a coborât în casa noastră –
– O mare înghețată de reproșuri –
Stau triști și frânți în gâștra din fereastră
Doi trandafiri leproși.
Din când în când, mai arde focul
Adus de alții-n bățatură.
Din când în când ne place jocul
Și mai uităm de ură.
Dar vântul suflă rece-n încăpere,
Prin crăpături căscate an de an,
Gemând stingher printre unghere,
Prefîns sinistru pe sub geam.*

Treceri

*Din lunga noastră revenire,
S-a răsturnat cu murmure grăbite
Un anotimp,
De năzuințe risipite.
Iar visele cu aripi frânte
Ce zboară triste-n părul gol
Se regăsesc încremenite
În frigul ca la pol.
Și-n gândul rece ca o piatră
Din palma ta de stâncă grea
Mai moare ce-am găsit odată
Pe ochii tăi, cu gura mea...
Oh, timpul nemilos mă poartă
Spre țărături reci.*

Ultima zi

*Că astăzi este zi de dor
Când cerul răsturnat în mine
Mă-ndeamnă să te-aștept.
O știi prea bine
Că vei veni cu ochi de jar
Și zilele ce fug cu tine
M-or căuta
În agonia-n care mor
O știi prea bine
Și când ucis zadarnic
Pe un altar nedrept
În care flăcările mor
Și-n care veșnic sui
Atunci să știi
Că tot mi-e dor.*

Noi

*Ne-am întâlnit din nou.
Tu, noaptea înstelată,
Eu, cerul plumburiu ...
Și-n ochii tăi de fată
M-am prăbușit de viu.*

Lacrima

*Când noaptea-începea să miroasă a zori,
m-am trezit cu pantofii în mână.
Iar în adâncul lor am ascuns o lacrimă,
un suspin și-o adiere senină.
Mi-am umplut visele cu flori la poarta ta,
apoi am așteptat.
Eram lumină.
Eram un copac de argint
Ce în pantofi a rătăcit
O lacrimă deplină.*

Arșița

*Un fir de noroi
beat de lumină
se clatină-n lut.
Pe cer, sufocați de lumină
mor nouri în vânt.
Mor peștii cu mâl în urechi
și frunze perechi.
Și vorbe pe buze crăpate
se spulberă-n zările moarte
Când arșița rupe din noi.*

*F*lori

*Mai port încă în pleoape
ploile nopților albe și reci.
Te sărut,
te simt iar aproape,
și iar ai să pleci.
La geamul meu
rămân buchete de flori,
ofranda celei plecate
alungată de lumina
din zori.*

*P*rimăvara

*A înflorit parfumul gurii tale
sub razele din ochii mei.
Prin trup, cu freamăt de petale,
se plimbă ochii tăi.
Nimic nu pare mut în jur.
Vorbesc și stâncile și dealul sur.
Din când în când, pe gura parfumată
ca o albină vin să fur
o sărutare-nrourată.
Tu râzi, și-n jur,
a înflorit câmpia toată.*

Vină

*Din tufe, mari cupe de soc
Privesc către noi vegetal.
Și ninge cu boabe de foc
Și ninge banal
În bozii, mai zace senină
Întreaga lumină.
Ne dăruim, secunde de vină
și ninge cu iriși de soc.
Din cer o lună pierită
se uită la noi pe furiș,
Apoi se-ascunde grăbită...
Murind în tufiș.*

Şatra

Zdrăngănind din şine şi obezi
trec ȝiganii veşnic treji.
Au sub coviltir de stele
Puradei pudraţi cu rele
Şi ȝigănci cu salbe mute
Şi ghiocuri prefăcute.
Plâng din nopţi şi din copite
Ziua cântă pe şoptite
Soarta de nomazi.
Sub mătăsuri înflorate
Coapse goale lustruite
Fură gânduri rătăcite
Pulbere-şi adună-n sân
Cumpără ȝiganii vântul
Aur greu plătind descântul
Şi blestemul şi mormântul
Vieţii de nomad.

Cerul

*Pun flori de măr
Pe trupul tău de noapte.
Prefac în cer
Secundele uitate.
Sub lacrima fierbinte
Zăpada din priviri
Acoperă cuvinte.
E tristă viața ca lumina
Topită-n asfințit.
Îți caut ochii
Ce mă priveau deschiși
Au obosit?
Privește cerul!
Ne dăruie lumina
Aceluiași sfârșit.*

Ziua

*S-a năpustit pe stradă, ziua
și s-a oprit la poarta mea,
să-și plângă iar lumina
care murise-n urma ta.
Venită fără de simțire,
la masa mea cu flori de fum,
venea asemeni altor zile
culese de pe drum,
să-ntrebe iar de tine.
Iar fiecare veste
venită frântă, scrum
a adunat tristețe
și năluciri de fum.
E goală ziua, udă, rece,
și tremură la poarta mea.
Absența aspră o petrece
într-o tăcere grea ...*

***D**e atâtea ori*

*Din nou a mai murit un zbor.
O frământare într-o zi senină.
când visele se duc și mor
în zarea plină de lumină.
Te-ai depărtat de mii de ori
ca să revii tăcută,
purtând în tine calde ploi
și-o disperare mută.
Cu pași de vânt peste cuvinte,
cu vise moarte-n palma dimineții
Mă regăsești cuminte
în primăvara vieții,
ca de atâtea ori
în zori.*

***D**espărțire*

*Tu pleci iubita mea în soare,
În piept, străfulgerarea lină
Și-a mai croit poteci stelare
Dar nimeni nu-i de vină.*

*Și porți la tâmpile stropii reci
În ochi, durerile amare.
Și pleci ușor. Genuni de ploii
Se prăbușesc sub soare.*

*Iar drumul tău, străfulgerat,
S-a mai oprit, ispită.
Mă iartă când, îndurerat,
Te-am alungat o clipă.*

Vinovății

*Cireșii, vinovați
că au uitat să moară,
au așternut pe stradă
în albe, reci morminte
petale foșnitoare
pe unde nu mai treci
din zborul rătăcit.
Tu te-ai oprit într-o livadă
și-ai topit, cu ochi aprinși
petale de zăpadă.
Și-n zările din minte
trup tresărind de vise
ai recăzut cuminte.*

Parcul

*Parcul plânge. În tulpini,
Unduindu-și veșmântul
Te așteaptă să alini
Lacrime, când fuge vântul.
Singur ca un plop stingher
Scuturându-și frunzele,
Mai aștept, mai rog, mai sper,
Să te-aducă gândul
Și părerea că ești.*

*Când suntem atât de triști
Parcul plânsul și-l amână.*

Semințe

*Îmi spui că te joci
Cu mâna curată-n zăpezile reci
Secunda-i lumină când treci
Iar torni în pahare, licoarea
Plecărilor seci.
Și alergi în furtună
Și ochii ți-s răi
Și plâng cu semințele seci
Și nu simți
Că nu vreau
Să mai pleci.*

Joc

*Sari pe loc cu mine
Bate din picior
Gândul către tine
Se preface-n dor.*

*Vântul ceartă plopii
Cu glas de bărbat
Și-ți sărută ochii,
Blând, catifelat.*

*Degete din ploaie
Se strecur râzând
La tine-n odaie
Somnu-ți legănând.*

*Tu atunci cu gura
Vesel surâzând
Risipești durerea
Clipelor de rând.*

Lujer frânt

*Mă uit așa, la trupul tău,
Cu ochii oboseți de soare,
Ca un ciclop ursuz și rău
Orbit de fulgerare.
Și mă-nfior de cât zăresc
În trupul tău cel împărțit.
Între a fi, ce-ți dăruiesc,
Și a iubi ce mi-am dorit.
Ne repetăm iubind,
Ne rătăcim și-ades ne doare,
Că am iubit urând.
Iar trupul tău - un lujer frânt,
În mâna mea hoinară, mută,
Se risipea tăcut în vânt.*

Roua iubirii

*Dacă mai trăiește cineva în câmpie
Sub pașii mei, sub pașii tăi,
E timpul să tresalte, să învie,
Să îl ferim de ploi.
De grindina iubirii dintre noi.
Tresar străini stropi de câmpie,
Pe frunze care vor să-nvie;
Și ne cuprind pe amândoi.
Iar ochii pașilor dintâi,
Ai celor zăpăciți de rouă.
Cu stropi de soare în priviri.
Sub frunțile acestea obosite,
Se vor, se cer pecetluite
De patimi zăvorâte...
Pornirile sunt mute.
Sub pașii noștri țipă în câmpie
Stropii de rouă ce îmbie
Iubirea, să învie.*

Inadvertența

*Mă vrei statuie-n negura luminii,
în rostul definit al pâinii
prin care legea-împarte
la fiecare-o jumătate.*

*Mă vrei același om cuminte
în existență și-n cuvinte.*

*Iar pentru asta, pui în carte
un semn ce pare că desparte
ca între soți certificatul.*

*Mă vrei de-a pururi călător,
să vin atunci când ți-este dor.*

Mă vrei plecat și liberă să fii ?

Mă vrei minciună? Adevăr?

*Mă vrei amantul unei părți,
lipsindu-mă mereu de-o parte
uitat în tine mai departe.*

*P*oveste de nea

*Mai plânge și-acum în grădină
O urmă din tot ce-am sădit
În toamna ce cântă-n surdină
Marșul funebru, cu glas răgușit.*

*Lumina din geamul deschis altădată
E moartă ca luna pe cer
Cu nori în urechi, ca o vată,
Domnește tăcerea de ger.*

*Pustiul pe stradă stăpân absolut
Pătrunde în inima mea.
E noapte iubito și-ai vrut
Întreaga poveste de nea.*

Lacul

*Iată, sunt un anotimp.
Muzica frunzelor cântă
Peste timp.
Păsări mari strivesc în zbor,
Aerul fierbinte
Iată locul unde mor
Sute de cuvinte.
Iar din slova ce nu iartă
Nici un zbor necugetat,
Au pornit din nou să ardă
Lacrimi care m-au secăt.*

*Tulburat, pe malul vieții
Mai încerc să mă ascund.
Am în pragul dimineții
Ochiul blând.
Iarba moale mă-nfășoară-n
Giulgiu vegetal, curat.
Tu mă știi cuprins de pară,
Lac incendiat.*

Noaptea

*Femeia-noapte, cu ochi negri
privește mută-n geamul meu;
te aștept și nu mă sperii. . .
Noaptea este-n părul tău.*

*Pe cap, din stele înghețate
coroane mintea mea ți-a pus;
tu râzi cu buzele crispate
și râsul se transformă-n plâns.*

*Spre dimineața, destrămată,
în stropi de rouă strălucind,
voi retrăi beția mea ciudată,
cu palmele în frunze adormind.*

*O, doamnă noapte, crudă și perfidă,
pe ochiul tău străfulgerat de stele
cade sărutul ce desfide
atâtea înțelesuri grele.*

Noapțile mele

Oare din ce furtuni ai pogorât femeie?
Ce parte-a cerului furat
a fost ucisă-n tine
când mi-ai jurat
să-mi fii stăpână, zeu și viață?
Din care nopți te-ai întrupat...?
Eu nicio noapte nu mai dorm
de dragul de a-mi fi iar dragă.
Și nu mai am cu mine lumina
ce fulgera cuvântul.
Senin și trist,
mai scormonesc jăratecul din slove
din care mintea-mi se adapă
iar nopțile-mi sunt grele..

Haina

*Astăzi, am venit la tine
Îmbrăcat cu haina nouă.
Ochii tăi priveau prin mine
Încărcați de rouă.
Netezit după furtună
Și spălat cu ape reci,
Arătăm în haina bună
Stingherit, cu ochii seci.
Mă voiam ca o potecă
Sărutată-n plin de soare
Și doream ca o ispită
Să-ți coboare la picioare.
Am plecat stăpân și rege
Și mi-am dat haina de suflet...*

Femei

*Femeie iubită...
mai adu-mi un pumn de pământ
să-mi curăț obrazul de tină.
Revarsă-ți pletele-n holdă,
în grâul presărat
cu maci rubinii,
aidoma buzelor tale;
Nu-mi vezi în pleoape ploaia alergând
să-mi răcorească sărutările tale fierbinți?
Femeie iubită...
Adună în tine rodul adus de furtună.
Când macii sărutărilor tale
își vor pierde petalele
cui vor folosi toate spicele risipite?
Femeie,
aleargă în părul meu,
sărută-mi tâmpile ninse.
Mai adu-mi un pumn de pământ
să rodim
în zări necuprinse...*

*D*in mine

*Din carnea mea
s-au scos cuvinte
ce s-au încins pe jar;
s-au redeschis morminte.
Din ochii mei
s-au scurs idei
de raze moarte.
Din mâna mea
au răsărit statui.
Cu dinții am crestat dorințe
nemărturisite încă.
Și gura mea
a fost o stâncă.
Din gând-am zămislit urmași
s-alerge pentru tine.
Iar trupul meu
a mirosit a pâine.*

Larna

*Au adormit copacii
Sub tămâieri de ger.
Zăpezi, coboară norii
Pe râuri argintii.
Copacii dorm
sub mantii de hermină...
O căprioară mută
cu bot catifelat,
străluminează sloiul
izvorului secat.
Nu-i nici o pușcă neagră
să-mprăștie scânteii.
Vin lupi cu guri flămânde
și ochii-s grei.*

*Din cruciulițe albe
poteci se întreșes,
cărări fragile, vrăbii
ce-aleargă
prin puful ne-nșeles.*

*Sar vulpi din vizuină
sătule de-așteptare
sub mantia plăpândă
în care-ncet se moare.
Un scârțâit metalic
din ramuri ca de smoală
strivește amintirea vegetală.*

Bătrân copac

*Sunt un copac cu brațele uscate.
Cu fiecare frunză am pierdut
un gând.
Iar ochii verzi,
se umplu iar de vânt,
În jurul meu, o mare de verdeață
sălbatecă, se urcă pân-la cer.
Copiii mei, s-ascund în coajă
și se feresc de ger.
Nu-i nici o floare, nici un fir de soare
ascuns în ramul meu bătrân.
Nu-i nici o frunză să-mi ascundă
același gând nebun
și nici o pasăre s-aducă
din partea soarelui lumină.
Sunt un copac ce-abia mai urcă
puțină sevă-n rădăcină.*

Albăstrele

*Am plâns cu lacrimi înghețate
peste albăstrele.*

*Și le-am strâns în diademe
să le păstreze în noapte
pentru tine.*

*Cerul, mai bogat
a coborât din stele.*

*Din lacrimi înghețate,
fragilități adânci, albastre.*

*Îți însoțesc drumul
spre mine.*

Fuga

*Știu că-n tăcere plângi
în pieptul tău durerea,
în spaimile adânci
ți-a risipit iubirea.
E noapte neagră...*

– Fugi!

*Și-ți caută lumina;
Din stele să mă strigi,
împărtășindu-mi vina
că te-am făcut să plângi.*

*D*eșirare

*Ca o salcie ce-și frânge
umbra crengilor în lac
umbra mea și-acum mai plânge
într-un ochi de geam uitat.*

*În lumina care urcă
pe trotuarul înghețat,
trupul meu căzut, usucă
timpul destrămat.*

*O țigancă cu ghiocul
mă oprește; m-a ghicit.
Îi dau sufletul drept plată
să-l ucidă și mă duc.*

*N-am o țintă n-am o oră
pentru care să respir.
Alungat acum din horă
merg și mă deșir.*

Să poți

*Să poți să dormi la pieptul meu,
cutremurat de dor și inima mea
pe sânii mici ca niște ochi înmugurind în
somm*

să-și fie rodul așteptării.

*Să poți mângâia trupul, înfiorat
de un suspin ce vine, îmbobocind.*

*Să poți să ții de mână, copilul cu ochi
mari.*

*să poți să ai în brațe, speranțele de jar.
să nu urăști destinul, nici ochii care vin
să-ți poarte-n trup lumina.*

Înmiresmate gânduri.

*să-ți crească-n iarba plină, în clipe de
senin.*

*și să-ți aducă cerul în palmele subțiri,
căldura unei zile din care mai respiri,
o armonie nouă și-un surâs*

*în noaptea-n care ai tremurat și-ai plâns.
Să poți...*

Pomul de Crăciun

*Din ramuri verzi tresar lumini
născând în colțuri umbre,
și fiecare-i un suspin
acoperit de valuri mute.
Se zbugiumă tăceri șoptite
cu aripi frânte de priveghi,
în visuri sure, adormite.
În niciun zbor nu e lumină.
Prin acele de rouă verde
cutremurat ca o beteală
își pleacă fruntea bradul
în noaptea de cerneală.
Și când m-apropii de lumină
m-ating de spini,
iar lacrima o ia la fugă
pe un obraz străin.
În ramuri verzi adorm durerea
ce arde, tristă vâlvătaie,
ca haina ce-o aduse noaptea
la mine în odaie.*

Împlinire

*Din fiecare curgere când vin tot mai
adânc,
tot mai profund spre tine,
din fiecare geamăt,
din râuri de suspine
din fiecare floare de cireș
din clipe care fug și ades
în drumul către tine
din arborii ce-mbată ochii
și din lumina de pe buze,
din porțile în care bat
cu flori de măr și de cais,
din gura-n care mai încap
rostiri de vis ...
din milioane de secunde
Devin un fluviu
ce-mparte și desparte...
Lumina fără moarte.*

Căderi

*Cad frunze moi în părul tău
și se cufundă-n plete,
iar visul meu, din visul tău
se-mbată pe-ndelete.*

*Cad arbori negri în pădure
pentru atunci când n-ai să fii;
Cu ochi de jar, adun durere –
Iar ai plecat. Ai să mai vii?*

*Cad frunze ude-n părul tău
de lacrimi care curg șuvoi
Și se topește visul meu
În ochii negri, triști și goi...*

Umbra

*Sub cer, când stelele plâng
cu fulgi argintii,
luceferi cu ochi pofticioși
aruncă stihii.
Își zboară sorii spre margini de timp,
iar eu mă visez vultur în vânt
și gândul se-mbracă cu norii
pe care-i descânt.
Cu umbra plină de flori
Îmi acopăr un gând.
Visez că sunt
fărămă de cânt.*

Rod

*Au roșit toți copacii
de rodul înfloririi.
Cu scoarțe în flăcări
bătrânii stejari
ascund în fructe uscate
mii de păcate.
Ard caișii de miere.
iar pruni somnoroși
arome-și împart în ulcele.
Iubește-mă, livada visărilor mele.*

Noaptea

*Noaptea vine dezbrăcată
în culcușul inimii.
Noapte dulce, parfumată,
ne cuprinde-n brațe tainic
aruncându-ne-n abis.
Cupidon, copil zburdalnic
iar te-ai strecurat în vis?!
Despletind pe îndelete
plete negre ca de tuș,
noaptea vine-n fața noastră,
un contur de pluș
noapte fermecată.*

*F*ărăme

*S-adormi gură lângă gură
și ochi lângă ochi,
să uiți cum fuge timpul,
să urle-nceputul,
să nu mai poți adormi
și să aduni în suflet
tăcerile de vânt.
Să te îmbraci cu fărăme de cânt
Aceasta-i adevăratul veșmânt?*

Lebăda

*O lebădă ucisă-mi pari
în bronzul răsturnat;
Nici o lumină nu mai curge
din zborul tău turnat...
Sub aripi, picături de sânge
din trup au înghețat.
Așa cum stai, metalizată,
Te vor custozii la muzeu.
Dar tot ce-ai fost,
Voi ști doar eu.*

*F*lori

*Înlănțuit de lacrimi
e chipu-nsingurat;
Ce sărutări, ce patimi
s-au dus! s-a înnorat ...
În parc toți trandafirii
își risipesc culoarea.
În somnul înserării
s-a furișat uitarea.
Îmbrățișați de gânduri
în slove tremurând,
acoperă-n adâncuri
un dor, o floare-n gând...*

Marama

*Marama din privirea
ce moare în cetate
ca un luceafăr naște
în inimi toamne dragi,
e fragedă ca gura
speranțelor purtate
ce umple-n vis potirul
plăcerilor târzii.*

*Maramă, azi, prin gândul
din care îmi îmbrac
durerea mea, izvorul
tăcerilor de mac,
acoperă-mi privirea,
ce și-a pierdut măsura
la tine în cerdac.*

*F*lorăreasa

*Și pentru că dorea nespus de mult
să-și umple brațele de flori,
am pătruns în sufletul meu
și i-am adus iubirea.*

Apoi,

*Când brațele i-au fost cotropite
de flăcările dorului meu,
mi-am apropiat buzele
și-am răcorit cu jertfa lor
aripile ei de fluture.*

*Atunci, iubire,
florăreasa din mine,
mi-a zâmbit fericită.*

*I*ndecențe

*Se joacă luna indecent
cu armonii de nori și stele,
în mine crește decadent
uimirea care cere.
Din când în când mai urcă și
peste luciri de frunze.
A mai trecut un vânt hai-hui
la poarta casei, umbre.
Și noaptea singură și grea
se scaldă în lumină.
cu torsul ei prea feminin
Plutește doamna lună.
Atemporal, câte-o scânteie
lucește-n noapte săgetând;
Țigara strălucind pustie
își despletește fumu-n vânt.
Oh, noapte tânără, fecundă,
de câte ori m-ai răstignit?
și câte versuri albe-n tâmplă
din răzbunare-ai răsădit?*

Respirații

*Ți-a respirat vreodată ceru-n brațe?
Pe tâmple luna te-a mai sărutat?
Călcăm pe sentimente
Și au un gust ciudat.
Terorizați de reci cuvinte,
Pe-altarul unei rațiuni,
Ne credem infiniți și buni,
Ne amăgim chemarea sfântă
Cu jurăminte și dureri.
Ne rătăcim în iarna cruntă
Uitând atâtea primăveri.
Și-apoi, cu cerul mut în brațe
Ne pierdem, reci și solitari,
Cu stele picurând pe față
Doar suntem micii oameni mari.*

Când

*Când oare vei găsi
Lângă tine zi de zi
Ochii mei să te oprească
Mâna mea, să te mângâie,
Trupul meu să te îmbrie?
Și când oare vei uita
Gura mea pe gura ta?
Cine te va liniști
Când pe altul vei iubi?*

Ruguri

*Câte stele se topesc
În iubirea care moare
Sub sărutul unui soare
Nu se văd, nu se zăresc
Și niciuna nu mai doare.
Iar când ochii tăi de gheață
Îmiucid cuvântul, lumea,
Ochii mei suspină-n ceață.
Adevărul și minciuna
Adunate-n ruguri mari
Mai acoperă în noapte
Pașii noștri solitari.*

Definire

*Cine este el și încotro se-ndreaptă
Cu ce drept dorește, poruncește
Și câtă cutezanță?
Cu cine se luptă și de ce?
Cuvântul cine îl ascultă?
Cine-i acesta? Cine-i dă forța?
De unde atâta putere de viață
Și pentru ce atâta dorință?
Priviți-l!
El este omul
Pe fruntea lui se arată soarele
Cuvintele lui sunt furtună
Și liniște,
Iar ochii, adevărată lumină.
În brațele lui, femeia poartă
Ferestre spre viață.
În mintea lui scânteile aprind
Ruguri spre cer.
Buzele-s arse de patimi
Și-n trup
Cuprinde pământul cu întreaga-i structură
Defininând universul.*

După nuntă

*În lumina albă, crudă,
Răsuciți și asudați
Obosiți, ca după nuntă,
Iar ciorapii aruncați.*

*Iar pe scaune, himeric
Pantalonii puși la dungă
Zac cu ochi de întuneric
După fusta ta prea lungă.*

*Năpădind covorul moale,
Tolăniți, pantofii triști,
Mă privesc ca niște cale,
Goi, de parcă nu ești.*

*Nicio umbră nu mai vine
Soarele, sătul de ploaie,
A intrat buluc la mine,
Unde-i noaptea din odaie?*

Rămas bun

– Pleci?

– Da...

– Nu-mi spui nimic?

Tăcerea moare în odaie.

– Am să-ți scriu...

Și gura lui

Ca iarba după ploaie

Căzuse secerată

„Ne vom vedea vreodată?”

– Nu-mi spui nimic?

Tăcerea izolată între geamuri

Ca o albină izgonită

Murea privindu-te cum tremuri.

Plecai tăcută...

– Aș vrea să-ți spun ...

Dar pașii tăi

Se strecurau pe drum

„Drum bun”...

Nimeni

*Cine zboară
Să-ți alunge grijile,
C-o aripă în spinare
Și cu alta la picioare?*

*Cine aleargă
Să-ți sărute urmele,
C-o buză în rai
Și alta în iad?*

*Cine se-aruncă
Sfărâmând cătușele,
C-o mână mângâind
Și cu alta tăind?
Nimeni.*

*P*loaia

*Ploaia aleargă desculță
Pe câmpul însetat...
Din când în când, o rafală de vânt
Îi desface pletele
În care se ascunde plângând
Și ce ochi speriați are ploaia.
Ce regrete
Cum își întoarce privirile-n cer.
Unde norii închid
Poarta întoarcerii.
Parcă-ar fi ochii tăi, iubito,
Când te cert.
Când ți se pare că-ți închid porțile iubirii
Dar asemenea cerului
Eu aștept
Să te urce iubirea la mine.*

Aniversare

O strângere de mână
Ca un sărut al disperării
De ziua ta.
Atât ți-am dat...
Și ne-am zâmbit.
Două statui, risipite
Pe culoarul așteptării...
Și am plecat.
Nu-i nici o urmă de lumină
Pe coridoarele tăcerii
A mai trecut o săptămână,
Am mai slăbit
Și vom fi dați uitării.
Uscate ramuri ne vor crește
Din trupul cast și crud.
Doar vântul va veni hoștește
Să ne sărute, ud...

Ochii

*Pentru mine
Ochii tăi sunt ca doi copii
Pe care mi-i doresc seara
Să-mi sărute fruntea obosită,
Când toată durerea
Se varsă în cute adânci,
Căutându-și mângâierea
Sub sprâncenele lungi.
O, ochii tăi ca doi prunci ...*

Iubind

*Frumoase mâini
Lacrimile
Au coborât pe ochii tăi
Și florile
Ca buzele
Au respirat pe mână
Taci,
Prefă-te că mai stai
Lasă-mă să cred
Că-mi mai dai
Florile buzelor ...*

*P*loaia

*Ploaia-mi vopsise privirea
Alergând cu gleznela subțiri
Pe trupul somnolent.
Iar vântul, violent
O răsucea ca un nebun de toartă
Și-o împingea pe poartă...
Din vise
Plete-mi despleteam
Și bucurii din ape,
Din zboruri ude,
La geamul tău strângeam.*

*Din câte păsări, e făcută să zboare
O ploaie de cuvinte lucitoare?*

*F*lori

*Cad flori de prun
Și nu-ți mai spun
Câți ochi pe drum
Prefac în scrum
Căldura pașilor tăcuți
Cad flori de nuc
În urma pașilor ce duc
Vitarea.
Sunt singur cuc
Plâng flori de tei
Sub tălpi văpăi
Din pașii tăi;*

*Cad flori de prun
Și nu-ți mai spun
Sub un salcâm
Vitat pe drum
Că mai veghez
La noaptea ochilor de fum...*

Pastorală

*Dintr-un lan cu lungi suspine
Când tălângi din cer coboară
M-am trezit fugind cu tine
Vântul susura prin noi
Când cu gura ta de pară
Ne jucam iar amândoi
Și din lanul de suspine
Macul roșu înflorea
Erai iarăși lângă mine
Erai bucuria mea.*

Iubirii vegetale

*De-atâția ani te-am plămădit, iubito,
În fiecare căutare
Și te-am găsit
Plângând în fiecare floare
Mă uit la trupul tău subțire
suspîn în lumea vegetală,
brumat petală cu petală
Și lacrima îmi cade amar
Pe chipul tău îmbujorat
De ce mai vii când ai plecat...*

Risipa florii

*Nu vezi că ochii mei sunt flori
Cuprinși de roua întristării
Ce-a coborât mereu în zori
Din noaptea neagră-a așteptării ?
Și nu te temi că floarea moare
De atâta noapte și uitare ?*

*F*rigul iubirii

*Cad stele aspre, înghețate,
Peste copiii lumii, să-i îmbete
Și ninge peste mesele curate
Cu vise de lumină peste pete
Iar fulgi își scutură din plete
Comori neîmplinite.*

Ninge

*Și câmpu-ntreg se stinge
Și geme-n palmele de puf
Iubirea ce se stinge.*

Te-am prins

*De-atâta căutare
Ai devenit un vis.
Nu vreau să mă trezesc
Poate-ai să fugi,
Să te destrami,
Și nu doresc.
De-atâta drum, în calea ta
Am devenit
Și praf și piatră.
Eu vreau să mai rămân
Dar vântul nu așteaptă.
Din fiecare drum
Te-am făurit
Zadarnic mai ucizi
trăirea căutării mele
Te-am înflorit din tainic vis
Și te-am închis
În palme grele.*

Zborul viselor

*Din ochi, pe-obraz
Ți se prelinge cerul
Și văd, talaz după talaz
La tâmpla ta, cum gerul
Ți-albește părul...
Mari depărtări, cuvinte mute
Plutesc spre gura-mi încleștată
Din fiecare floare
Petale mari de vis ucis
Plutesc spre cerul neaprins
Odihnă viselor să-mi dea
Spre gura ta.*

Inima pustie

*Sărutul meu îndurerat
Plecat din sufletul curat
A înflorit pe gura ta de mai...
Ce-mi dai
Ca să rămân netulburat?
Cuprins de-adâncuri, de fior
De spaima, de regret și dor
Din toate ce-am avut mai bun
M-am risipit în fum
A mai rămas o inimă pustie
Din toate câte-au fost să fie.*

Ultima zi

*Că astăzi este zi de dor
Când cerul răsturnat
Mă-ndeamnă să gândesc la tine,
O știi prea bine.
Că vei veni cu ochi de jar
Când zilele ce fug cu tine
Vor căuta clipe senine
În agonia-n care mor
Iar știi prea bine.
Și când ucis zadarnic mai aștept
Pe un altar nedrept
Să fii iar izvor
În care flăcările mor
Și-n care veșnic sui
În disperări ce dor
Atunci să știi
Că tot mi-e dor.*

Ardere

*Hei, voi cei de sus
opriți ospățul!
Priviți!
v-am adus o jertfă.
Pe mine...
Luați-mă așa cum sunt!
N-am fost un sfânt
luați ce a rămas
și-a ars...*

Ucis

*Când am venit în paradis
Pe sânii tăi ca două mere
Cădeau săruturile mele.
Pe ochii tăi ca mura
S-a mai oprit,
A câta oară?
Gura.
Apoi inima,
Ți-am dăruit, ucis.
Din ochii mei
Nemuritori
Speranța împlinită-n vis.*

Ochii mei

*Mai știi de câte ori ai murmurat,
Cu ochi de muribund în agonie,
Cu glas fierbinte de poet,
Că m-ai iubit?*

*Mai știi de câte ori murea
Pe buza ta aprinsă de suspin
Atâtea șoapte
Din tot atâtea vise ?
Când îmi spuneai:
– Eu nu mai vin?!*

*Mai știi de câte ori veneai fugară
în patul meu să-l prihănim ?
Când te priveam cu ochi de pară
Și gând hain?
Când ai să vezi
rătăciți în lacrimi
ochii mei?*

Săni

*Treceai prin geamul meu închis,
Cutremurată-n iarna ce-a deschis
Un cer strivit de noaptea-n care luna
Murea pe-asfaltul necuprins.
Când te rugai de mine-ntruna
Să mai cobor la tine-n vis.*

*Nicio secundă în lumină
Nu te găseam în zori târzii
Și-am vrut să vii...*

Macii

*Fremăta sărut în mine,
Lângă pletele-ți din lan,
Galbene și-atât de pline,
De sărutul diafan.
Ochii fulgerau sălbatec
Macii roșii în secară,
Trupul tău cădea molatic,
Prin văzduhul meu de pară.
Și de-atâta fulgerare
Macii roșii ți-i întind.
Uite, sunt ocean și mare
Și-n săruturi te cuprind.*

Somn

*Sângerati de bice,
Cai de mucava,
Fug prin nori de sânge
În inima mea.
Roșii de albine
Tremură în gând
Și îmi este bine
Doar la tine-n rând
Un poem de vise
Trece fluturând.
Pași răniți de vorbe
Se ascund în vânt
Între munți de pietre
Și adorm plângând.*

Lespezi

*Flori albe îmi cad peste ochi,
Pe trupul rigid ca un munte,
Ți-e frică cu mine să-ngropi
Iubirile-ți mute.
Va fi fost primăvară,
Pe lespezi pe care-am umblat.
Smălțuite de sărutul sărat?
Din cețuri adânci de tăcere
Curg vegetal
Pe trepte de piatră-n durere.
Cu gura fierbinte
Și strig când copiii nu strigă
Aduceri aminte.*

Copil

*Copil am fost și mai sunt încă
Și-atunci când mirat ca o stâncă
Mă mai preling lângă tine fără rost
Cum cel ce trebuia cu rost să fi fost*

*Tu vei pleca în lumea cea mare
Aspră, lucidă, doborâtă de soare
Eu voi rămâne prunc nehotărât
Al celui ce-am fost atât de iubit*

*Cu suflet de frunză căzută din pom
În neagra genune ce zace în om
Copil am fost și mai sunt încă
Iubirea ta, puternică stâncă
M-a fărâmat în zeci de iubiri
Iar sufletul aspru în zeci de simțiri
Unde sunt pașii zoriți ca o șoaptă
Ce-i așteptam mereu să se-ntoarcă?*

*Unde e brațul, lucidă liană
Când tandru se-agață de mine*

Lacrima iubirii

*Cu degete grele de lacrimi și ploii
De trupurile noastre, goi de strigoi...
Copil am fost și mai sunt încă
Iubirea noastră rămâne-va stâncă.*

Renunțare

*Cohorte de lacrimi stelare zac
În roua ascunsă din lac.
Milenii adânci de tăcere
Trec peste noi, o părere
Iar soarele, piatră încinsă de zei,
Coboară și moare în ochii tăi.
Nu te-am găsit, ascunsă ai fost
La capătul lumii ai plâns
Când vremea ți-a nins
La tâmpile milenii.*

Lacrima iubirii

*M-am trezit cu ea goală
Tolănită sub pleoapă.
Era atât de fierbinte
Și-atât de prezentă pe buzele mele
Că mi s-au părut dulci
Săratele urme căzute
Pe colțul gurii mele.*

*Cu buzele-ncărcate de roua dimineții
Gata să-mi fluture-n urechi
Ecouri uitate,
Cu brațele pline de raze fierbinți,
Gata să-mi topească mirarea din suflet,
Cu vântul spulberând părul din ochi
Și reci priviri cuminiți
Încerc să o adulesc
Să o conving că suntem
Când demoni, când sfinți.*

Vis

*Se făcea că-n toiul nopții,
Răscolind cu fierul roșu,
Careva din ceruri umblă
Să vopsească somnul nostru
Parc-ar fi uitat c-aseară
Cineva ne mângălise
Bolta noastră de sineală
Cu un milion de vise
Și cu palme de cerneală
Ne răpise soarele
Atârnând pe bolți beteală-n
Strălucirea ei stelară
Vis de vară, vis de pară
Cufundat în lac de maci
Unde-ai fost alaltăseară
Spune, sau mai bine taci!*

Singur

*Când soarele-și sărută marea
De rămas bun,
Înainte de a se cuibări în patul înserării,
Își apleacă fruntea,
Roșie de spaimă și furie
Că a doua zi
Va fi iar singur.
Iar când luna palidă
Își arată fața brăzdată de gânduri
Printre munții bătrâni,
Eu, iubita mea
Mai privesc odată cum pleci grăbită
Spre alte lumi
O, niciodată n-am să pot vedea
Marea fericită
Cu soarele și luna alături
Și de aceea am să port pentru tine doar
Chipul aprins de dragoste al soarelui.*

*P*seudo realități

*Pământul e un O.Z.N.
Trandafirul e o păpădie,
Rața a început să latre,
Iar un pitic
A luat Ceahlăul în brațe
Și l-a turtit.
O balerină a strivit o balenă în pumn,
O muscă s-a dat cu parfum
Tu n-ai mințit niciodată,
Tu n-ai iubit, ai fost fată
Și ești atât de frumoasă
Ca o prințesă furată,
Suntem bogați
Niciun necaz nu dezmiardă
Frunțile noastre senine
Și ești totdeauna cu mine
Și totu-i atât de firesc
Visez, sau iubesc ?*

Copacul

*Când tatăl s-a văzut copac viguros,
A vrut să-și adune vlăstarele
Sub poala bogată a împlinirilor sale
Sărmanul...
Vitase că-n umbră, nicio bălărie
Nu poate rodi.
Și atunci își mutilă crengile toate
Amputându-le
Abia atunci copacii creșteau
Semănând cu ei
Ca o pedeapsă a timpului.*

*A*mintiri

*Când tatăl meu mă ducea de mână
În livada părinților lui,
Era atât de sumar îmbrăcat
Și atâta de jerpelit
Încât vântul îi șuiera la genunchi
Și-i cobora, risipind
Urma tălpii goale-n țărână.
Dar niciodată nu s-a plâns
Și-avea pentru mine
Un zâmbet frumos ca o lună.
Era împăcat cu fericirea
Copilului său nevinovat
Ce-i săruta în joacă genunchii
Luând pe buze tremurând
Parfum de țărână.*

Conjugarea pisicilor

*Tu ai fost întotdeauna eu
Iar eu am fost tu.
Unul din noi n-a mai știut
Taina acestei conjugări
Și ne întrebam
Ce s-a-ntâmplat
Că eu nu mai sunt tu
Iar tu nu mai ești eu.
Iar răspunsul
L-am aflat în iubirea
Adormită
Ca o pisică leneșă
În sufletele noastre.*

Iuda

*Cu mâna tu ai legat colțul alb
Al întinderii albe
Pe care zăceau risipite ca niște păsări
Speriate
Toate visurile mele
Moarte.
Și ți-ai pus pe umerii firavi
Desaga plină de cioburi
Apoi, cu migala de care doar tu
Ești în stare.
Ai cumpărat de la tine din suflet
Cu arginți curați ai iubirii
Fărâma de viață pentru păsările mele
Iar astăzi mă tem
c-ai să mai găsești arginți să mă vinzi
să mă risipești
și să desfaci nodul care
Îl sufocă pe Iuda
și de aceea încă mai încerc
să țin
punga cu arginți la mine.*

***D**e ziua ta*

*De ziua ta, ți-am pus o floare
La tâmplă peste care tot va ninge
Să strălucească azi un soare
Pentru acela care plânge
În viața asta trecătoare
Iubirea ta care se stinge.*

*De ziua ta, te-am sărutat nebun
De parcă ți-am furat sărutul
Și gura ta era parfum
Pentru tăcutul și urâtul
Iubirii mele ca un fum
Ce-a irosit-o altul*

*De ziua ta, am odihnit un gând
Pe sânii tăi de chihlimbar
Și m-am ascuns după un rând
Și m-am ascuns într-un pahar
Și am vrut și să mă vând
Ca să mă cumperi iar*

*De ziua ta, o mare de lumină
A coborât din cer senin
De ziua ta, te-am regăsit regină
În sufletul atât de plin
De fericirea ce-o să vină
La ziua noastră pe deplin.*

Rugă

*Te-am necăjit...
Te rog mă iartă!
Ce martori vrei
Ca să mai crezi
Că te-am dorit?
De aceea vin acum
Și de mai rog odată
Iartă!*

Candoare

*În noapte,
Un tată își duce copilul de mână
Luna-i urmărește, mergând împreună cu
ei.
Copilul primește senin
La ultima răsufare a zilei
Cum cade liniștită
La picioarele orizontului.
Ca un vâl cernit pe umerii unei femei
tinere
Conturându-și și mai mult căutarea.
Tatăl își aprinde-o țigară,
Urmărind rotocoalele de fum
Slobozite spre baierile cerului.
Iar copilul,
Alunecându-și privirea pe-aceleași
rotocoale de fum,
Vede cu groază că se transformă în nori
Care se-ngrămădesc să-i acopere luna.
- O, tată! Ce-ai cu luna asta atât de
curată
îi spuse copilul plângând.*

Lacrimi

*Cad lacrimi ca roua,
Găurind nisipul nivelat de valurile mării
Numai furtuna, venită pe furiș, noaptea
Dinspre larg,
Mai netezește într-un târziu
Nisipul adunat în boabele
Albite de soare.
În boabele-ntristării mele
De ce vii pe furiș atât de haină,
Bună și dragă iubită furtună
Căci noaptea-ți ascunde nedemn
O mie de taine, de drumuri,
Iar eu, pentru tine mă tem
C-odată, cândva,
Ai să te sature de lacrimi
Și-ai să râzi cu gura plină
De nisipul înecat de lumină.*

Vitare

*Steaua mea de ieri a lăcrimat
Și s-a rătăcit, păcat uitat
Nu te plâng, iubire, e-n zadar
Porți durerea-n sufletul amar
Și te-ngrop în taină, ai scăpat,
N-am să vin în noapte să dezgrop
Ce ai zidit în mine; cerul înstelat.
Ai plâns atunci ? mai plângi și-acum,
Când pașii moi îi porți pe drum
Din poartă-n poartă tot mai scrum.
Când, de la mine mai aștepti
Un semn, o mângâiere, un cuvânt
Un gest din sufletul de vânt.*

Regrete

*Mormânt pustiu
Înfrigurat
Însingurat
Scăldat în nepăsarea
Urmașilor noștri
Ploaia se scurge-n pământ
Peste mormintele noastre,
În creștetul nostru,
În oasele noastre,
Și s-adună sub noi
În băltoacă.
Ne dor oasele
Și nimeni nu mai vine
Să rupă un troscot
De pe mormânt
Dihăanii, necunoscute,
Neidentificate
Se cuibăresc în orbitele noastre.
Nimeni nu plânge...*

*E*xistență

*Suntem alături în fiecare seară
Tu cu un surâs,
Eu, cu un sărut de pară
În care-am plâns
Iară și iar.
Și tot mai așteptăm o vreme
În moartea soarelui aprins
În noaptea noastră să apară
Amăgitorul necuprins..*

Oul

*Din cuibul cuvintelor mele
A mai căzut un gând,
Și l-am văzut plângând.
Nu-i prima dată când
Cojile gândurilor mele
Cad peste-acoperișuri reci
Sfârșind sub tălpile trecătorilor grăbiți
Dar este pentru prima oară
Când aud strigătul dureros
Al miezului cuvintelor mele
Rotunde, fragile și grele.*

Săruturi

*Când gura mea îți sărutase sânii,
Solie de iubire în marginea luminii,
Se răsfirase vântul în sfârcurile moi,
Îți înflorise ziua în ochii amândoi,
Când ochii mei ca vântul
Îți sărutară gândul.*

Cădere

*Îmi căzuse-o floare-n drum.
Zăpăcit pentru o clipă,
Mai aveam în ochi parfum
Și-n priviri ispită.
Îți privesc costumul roz,
Parcă din petale,
Buzele de chiparos
Ce-mi stăteau în cale,
Și-am căzut ca floarea-n drum
Zăpăcită de parfum.*

Cruzime

*Te rog să-mi privești respirația
Cum moare înghețată sub lama
Cuțitului rece și plin de promoroaca
plecărilor.*

*Ascultă-mi inima pulsând liniștit
Ca o zbatere constantă a iubirii
Ce-și zdrobește trupul
în colivia palmelor tale.*

*Și-ți ia martori ochii, cristale
Înghețate de răceala
cuvintelor tale, atât de crude
Cândva, ploaia va cădea peste
Privirile mele se vor topi
În marea sărată de-atâta uitare.*

Coacere

*Am degetele pline de spice
Când mă pui să ridic
Dospeala pentru pâine.
De pe fruntea mea cad
Picături luminoase de trudă
Iar gura ta mă sărută crudă.
De palma mea plină,
Se lipesc aromele pământului.
De-atâta neobosită chemare
Ca o fluturare de pleoape
Trupul ia forma
Pâinii, pe care abia
Aștept s-ol așez smerit
În cuptorul sufletului meu.
Binecuvintează-ți coacerea!*

Aripi

*Peste zăpada-nghețată
Ca o prințesă ziua
Alunecă pe o sanie
Străluminând ascunzișuri pline
De frig și de umbră.
Strecurându-și
Clinchetele printre țurțuri,
Alerga ducând o rază de lumină
sufletului tău
Umplut de spaimă și vină.
Peste zăpada aceasta
Plutesc cu vântul gemând
Sub brațele mele întinse
Ca aripi ce vor să te cuprindă.*

Dilema

*Ziua a scos un strigăt de om înjunghiat.
Apoi și-a lăsat sângele să curgă
Pe pietrele înserării.
O femeie cu buzele cuprinse
În capcana altor buze
Își jertfește mirată iubirea
La pieptul bărbatului copac.
Prin pecetluirea aceasta, ea,
Își închipuie că-și înalță trupul
Spre înălțimile însângerate ale înserării.
Trupul copacului se umple de lumină
Și se aprinde în ochii femeii,
În timp ce trăiește cuminte
Întreaga prefacere a trupului lor
Într-o casă fecundă.
Oare vom putea fi, atât de femeie,
Eu atât de copac preaplin de lumină?*

*P*loaia

*Apa a căzut învinsă din zborul
Către înalt. Plouă...
Nicio secundă nu mai poate
Zbura către înălțimile cerului tău.
Iar ploaia, ca o hienă lichidă,
Strânge sub mania ei toate
Gunoaietele străzilor noastre obscure.
În pragul sufletelor lor, oamenii
Își lasă porțile, ușile deschise,
Ca o invitație pentru măturătorul lichid
Să le curețe sudorile
Când trudesesc să nu facă păcate.
Și atunci mă întreb:
- De ce nu lași hiena lichidă
Și-n sufletul tău?*

*F*lori de tei

*La marginea de drum, cu tei,
Născând imense umbre,
Convoaie de femei.
Desculțe, despletite,
Cu flori pestrițe-n port divin
Purtau uitarea-n mersul lin.
Plecau pe unde din catrințe
Iar noi, cu tălpi-nsingurate,
Cu părul șiroind de patimi
Ca două păsări albe mute
Ne cufundam în lacrimi.
La marginea de drum, femei
Purtau cu sine flori de tei
Și-oceanul de miresme vegetal
Se prăbușea în noi letal.*

Norii

*Peste ziua noastră plină
Mai adastă câte-un nor
Coborându-și aripa
Ce-și adună-n cuib lumină
Ca un rid pe fața lumii
Ca un semn de trecător
Peste buzele furtunii.
Și când norii tăi dispar
De pe fața albă mată
Dezgolind o lună beată
Pasărea cu aripi moi
Presărate cu lumini
Își ridică-n zbor
Diminețile senine
Fruntea noastră, rătăcită
Peste ochii plini de dor
Capătă mireasmă rară
Din parfumul călător.
Bună dimineața-n seară!*

Risipa

*E ora douăzeci și două,
O stare de asediu de-ntuneric
Pe străzile pustii
Ne-ndeamnă ferm,
Să ne culcăm, copii.
Să facem totul, pentru
Odihna meritată peste zi.
Nepăsători privim la ruși
Programele mai bune sau mai rele
Și comentăm pe gânduri duși
Cu plete-n ochi rebele,
Ce-a mai rămas și ce va fi,
Din toate câte ne-nconjoară.
Apoi ne străduim a ști
Ceva din cerul de afară
Și nicio vorbă nu ascund
Din toate câte se întâmplă
Sărmani companioni, vă plâng
Că risipiți o noapte-adâncă.*

Ispite

*N-aș vrea să mor,
Înconjurat de atâtea clipe risipite.
Să mai trăiesc aș vrea
Și să mai pot iubi
Să mai adun
Și să mai dau,
Să mai zidesc în tine
Dorințele-mi ispite.*

Împreună

*În ceasul greu, plantele s-adună,
Fără cuvinte sau chemări sau Dumnezeu.
Durerea mea s-a poleit cu lună,
Iar trupul meu, cu trupul tău
Sunt împreună.*

Temere

*Pământul nostru veșnic viu,
În ochi ți-i cerul siniliu,
Logodna mea cu steaua ce,
M-a însoțit în noaptea grea.
Și pașii noștri, mai bătrâni
Purtând cu sine anii,
Aduc în focul care-l știm
Eternitatea.*

*Poteci de lacrimi, ochii mei,
Își poartă iarăși pașii grei
În urma gândului amar
Că ai să uiți de mine iar.*

*M*oartea cuvântului

*Se doarme încă după toate,
Din amintiri se naște vânt,
Din depărtări se naște noapte,
Și-n mine moare un cuvânt.
Pe buze în otrava nopții
A răsărit un zâmbet strâmb
În ochi regretele iubirii
Au zămislit un gând
Aievea plânsul să-ți fi fost
Sau doar plecării, adăpost.*

F*rig*

*În toate-i minciună, mă tem
Că toate în mine-s blestem
Trăim peste lumea ce cheamă
Vitarea de sine cu teamă
Nu-i niciun rost un contur
În toate-s consemne-mprejur
Sunt ziduri înalte, cetate
E inima aceasta ce bate
Sub frunte furtuna se luptă
Să-și țină stăpână cernită
Trăim un secol de ger
În noi, sentimentele pier
Iubim lapidar și în gând
Mai facem în noi legământ
Cu vântul, cu apa și ploaia
Ce ne inundă odaia
Fericirea din cărți nechemată
Ne dă târcoale-nșelată
Nu-i nicio urmă din mine pe cer
Iar toate stelele pier
Niciun sărut nu-i aproape
Niciunul. Tot mai departe
s-au dus sărutările tale*

Lacrima iubirii

*Și-atâta-s de singur în cale...
Aș vrea să ucid, să fur și să umblu
Ca pelerin la picioarele tale
Dar calea mă duce la vale?
Din când în când cu lacrimi uscate,
Năuci ne plimbăm printre date.
Sub pașii strigoi mormane de frunze
Gem ca sărutul strivit între buze.
Eu nu există, tu nu mai ești
Suntem doi morți, două povești,
Trăim, respirăm și iubim
Tăcerea de azi din care-nvelim
Fără să vrem tăcerea finală
Cu învelitori de poleială.
Nu-i nicio floare tăcută, cernită,
Nicio corolă să ducă-n ispită.
Nu-i niciun suflet cu mine pe cer
Și mor sentimente stinse de ger.
Tăcută durerea din mine mă frânge
Se vrea înțeleasă, iubită?
dorită, măcar o clipită.
Dar rămâne întinsă-n cerneală
Solitară, cu ochi de sineală,
Răstignită pe coală. Și strig
- Vino iubito, mi-e frig!*

Așa cum sunt

*Cum mai scrâșnește vântul
Prin pletele pădurii
Și cum mai geme gândul
Amar, în colțul gurii
Și cum mai plânge ploaia
Când tropăie-n ferestre,
Când ne lăsăm durerea
Să ne cuprindă-n clește,
În ghearele de vânt,
Să ne-arunce-n spaime
În zboruri de cuvinte.
Adună-mi dragă, norii
Cu buzele-ți fierbinți
Și-așterne-ți iarăși zorii
În ochii tăi cumiști
Cuprinde-mă în brațe
Și ia-mă în cuvânt
Răpește-mă durerii
Iubește-mă cum sunt*

Cădere

*Privește-mă bine, iubito,
Cum cad stelele ochilor mei
Peste sânii tăi parfumați.
Dimineața coboară grăbită
Cu pași de mireasă
Peste gurile noastre.
În fața ochiului roșu
Al soarelui adormit încă,
Picură-n straie
De lumină, ziua
Noi, ne luăm rămas bun
De la noaptea prieten
Care a stat de veghe
Arzându-și aripile
Până la ultima răsufflare.*

Rătăciri

*Te-aștept de departe, de-aiurea să vii,
Iubire cu pași de cucută,
S-alunghi în neant, s-alunghi în pustii
Durerea
Să umpli cu gura, cu ochii, cu mâna,
Distanțele toate
S-aduci, să culegi săptămâna
Rătăcirilor noastre.*

Rustică

*Mă uit la tine, doamnă lună,
Cum te plimbi ca o vacă
Cu ugerul prea plin
De la care s-adapă nebunii
Și mă întreb
Ai strâns vreodată-n brațe trupul
Unui poet lunatic?
Sau ai simțit vreodată patul
De ierburi pe care l-am simțit
Cutremurat sub trupul meu,
Când mă iubeam hoțeste
Și tu mă dezveleai
Cu năprasnică ciudă?
Păcat de tine, doamnă!*

Țigancă

O lună, al nopții buric
Pe burta ca de țigancă
Primește-mi privirea un pic
Pornită din lampă
Țâșnesc din mine șuvoaie
De poște lichide și grele
Apleacă-ți grumazul, te-ndoaie
În fața pornirilor mele
Și lasă-mi iubirii un pic
Să atingă cu ochii de lampă
Rotundul și rece-ombilic
Și pântecul negru, țiganco!

Beții

*S-au îmbătat de-atâta lumină
Băută într-una din zile
Trei stele din cer
Și-mpleticindu-se au căzut
Pe chipul tău, purtând beția
de peste zi, în ochii tăi,
pe gura ta și-n trupul tău,
ca să mă-mbăt și eu.*

*P*lutire

*A căzut iubirea mea
Ca un cal trăsnit de ploi
Roșu ochiul i se uită
Drept la hăul sideral
Calul mort, iubita moartă
Florile plutind la mal
Rămas bun pentru lumină
Cu petale tremurând
Flori îmi învie în gând.*

*P*lecări

*Strigam în pumnii goi de frunze
Cohorte de alcool și de idei
Din alambic, curgea pe buze
O mare de scânteii
Gemeau de-adânci plăceri în sâmburi
Mari prune tescuite-n pumni
Cu gânduri repezite-n ziduri
Eu vă strigam, să fiți mai buni!
Dar strigătul strivit de ceruri
Se prăbuși din zborul ciung
Și râncezea tăcut în struguri
În ochiul tulbure și crud
Tu nu erai sărut sub soare
Pământul însuși se crăpase
Fântânile strigau din mare
Și lumea-ntreagă-alunecase
Spre alte mări de ape pline
Cu guri deschise, șoapte reci
Încet în noaptea care vine
Te văd cum pleci...*

Singur

*Plouă. Sunt singur...
Și ploaia ochilor tăi
se oprește pe mâini
pe reverele hainei,
pe zile și săptămâni
E toamnă.
Și triste frunze cad
Arătându-mi-te goală.
E toamnă. Vin ploi
Și vânturi grele vin
Paharul ți-e plin
De toamnă în toamnă
Și parcă florile nu vin
Spre ochii mei
Așa cum plouă în toamnă
Iar ploaia ochilor tăi
Mă duce singur pe alei.*

Așteptare

*Când vântul urlă la stele
Hărțuind tavanul de nori
Sfârtecându-l cu dinții de lup
Eu, unde să fug, să m-ascund
De privirea razelor tale...
Când ploaia-mi zdreleşte mândria
Ca un vultan cu ghearele moi
Și-mi sare-n priviri
Și-mi ia bucuria
Nu te mai miri
că mâinile tale adună
să strângă-n noști vineții
bucăți strivite de lună
și așteaptă să vii.*

Streășina

*Încerc să mai deschid o fereastră
Spre ulița satului mirosind a bălegar
A muget și-a talangă de vacă
Cu ugerul plin de viață rotundă
Încerc să aduc în palmele reci
Bucăți de pământ aspru și umed
Cu resturi de rădăcini de grâu
De oase de tați de prin râu.
Încerc în vers, cu urme de sulf
În streșini de case de stuf
Să umplu un gol, o cetate
Din frunze, din lacrimi și fum
Din colbul din drum
Mă iartă străine de sat
Când versul mai poartă o brumă
de leaț rătăcit
de bubulac răsucit
În limba aceasta străbună*

Sederea poetului

*Stă poetul cu hârtia plină de semne,
bancherii nu-l citesc,
și nu-l cinstesc*

*C-o jumătate de sticlă cu bere.
Stă poetul cu haina ruptă în mână,
un ochi i se zbate neprielnic
semn că gol de virtuți
va cădea pradă
gurii confrăților
mai flămânzi de carnea lui
decât de poeme.*

*Stă poetul înveșmântat în distincții,
din care ar putea să-și facă foc,
să devină așa cum a visat,
o torță
la lumina căreia
bancherii să-i numere banii.*

*Stă poetul cocoțat pe un piedestal
cu funia-n jurul gâtului
și-l așteaptă pe Acela
mai hotărât,*

Gheorghe Andrei Neagu

*mai puternic,
mai dispus
să-i vină alături,
să-l împingă
sau să-i taie cu briceagul
lațul.
Stă poetul
într-o veșnică așteptare
sângerând a ipotetică glorie*

Cenacliștii

*Ne adunăm răniți
în cocoloașe de hârtie
când nici un verb
nu vrea să ne mângâie
singurătatea albă
din mersul către lut.
Ciocnim pahare, bem cafele
și limbutim cai verzi
croim prietenii
sau râdem muți.
În ochi ne rătăcesc secunde
strivite între cărți
și înșirăm aiurea pe-o frânghie
imaginare escapade
imaginare prăzi, izbânzi,
apoi, când obosiți de pierderi,
când timpul ne-a strivit pe toți,
ne răspândim în vama vremii
înfașurați în mantii
de singurătăți,*

*crezând că-n poarta de hârtie
se-abat oceane de cuvinte
ca să ne-mbete.*

*Sub pătura în care timpul
se bălăcește în secunde,
frisoanele încep s-apară
Venim,
venim să ne-ntâlnim
chiar mâine,
chiar de-i desaga goală.*

Neant

*Ce tristă-i coala sub zăpadă.
S-a zgribulit de ger sub pulberi reci.
Și-atâta-i de pustiu în casă pe stradă
Când pleci
și coala-i goală.
Așteaptă să te-ntorci,
să faci din ea grădină,
s-așterni petale-n slove
mari ronduri de lumină,
alei de gânduri albe.
Din gânduri, să presari spre ceruri
Imense ramuri de argint,
când le atârni de frunze,
vibrații murmurânde.
Poeme lungi pictate
cu aur și cerneală
alungă-n mine teama
de alba, trista coală.*

NOTE CRITICE

Singurătatea scriitorului

Transpersonală. Tristă peste poate. Sfirșită. De așteptare? De împlinire? De neîmplinire? De frumusețea pură? Irealizabilă în plan terestru? Necesară. Stranie!

„Cu cine-mi înflorește timpul/ când universul moare trist în mine?/ Cu cine să-mi usuc de ploi/ durerea gândului în doi?/ Din care parte marea ce mă minte?/ va naște valuri de cuvinte?/ Mai solitar ca șoimul care moare/ pe stînca arsă de sărut solar/ Tresar în zborul meu pe mare/ când mă sfîrșesc amar/ Mi-s albe visele în suflet,/ Și tîmpla rîde-n frig însingurat/ Te aștept la poarta mării/ În visul meu curat”, „Marea de cuvinte”, din volumul Lacrima iubirii, Gheorghe Andrei Neagu, Rawexcoms, 2010, București.

Surprinzătoare. Ca orice pozie care încearcă să transmită o dimensiune imperceptibilă majorității.

„Haina” (p. 34), o „joacă” precum un cânt, „De atîtea ori” (p. 20), statornicia autenticității iubirii, „Șatra” (p. 17), o pată de culoare, exotică.

„(...) E tristă viața ca lumina/ Topită-n asfințit(...)” „Cerul” (p.18), or : „Iată,

Lacrima iubirii

sunt un anotimp./ Muzica frunzelor cîntă./
Peste timp./ Păsări mari vuiesc în zbor./
Aripi de secunde/ Iată locul unde mor/ Sute
de cuvinte/(...)/ Tu mă știi cuprins de pară/
Lac heliotrop.”, „Lacul” (p. 30), or: „Din
brațe-am zămislit urmași/ s-alerge pentru
tine./ Iar trupul meu/ a mirosit a pîine”,
„Din mine” (p. 36) sunt versuri cu accente
dramatice.

„Pomul de Crăciun” (p. 43), „Să poți”
(p. 42), bucuria sufletului de o tulburătoare
inocență și vitalitate.

„Împlinre” (p. 44), „Căderi” (p. 45),
„Umbra” (p. 46) nu fac decît să anunțe
atătea și atîtea versuri care se înlănțuie
neșteptat. Butade poetice, înțelepciune (v.
„Respirații”, p.52), poem „pictural” (v.
„Florăreasa”, p. 50).

„Aniversare” (p. 59), „Ploaia” (p.
58), „Ochii”, „Iubind” (p. 60). Ineditul
iubirii.

„Flori” (p. 62), „Pastorală” (p. 63),
„Iubiri vegetale” (p. 63), aș îndrăzni să
spun că sunt mici bijuterii de versuri!

Este un spirit ludic în multe dintre
poeme; „Te-am prins” (p. 65), „Inima
pustie” (p. 66), dar și o luciditate siderantă.

De ce lacrima iubirii?

Pentru că lacrima este puritatea,
jertfirea, sacrificiul asumat, surpriza,
despărțirea. Însingurarea. Ca o condiție
sine qua non a creației: „(...) apoi, cînd

obosiți de pierderi/ când timpul ne-a strivit
pe toți/ ne răspîndim în vama vremii/
înfășurați în mantii/ de singurătăți/ (...)",
„Cenacliștii”, p. 126.

Cred că nu greșesc dacă afirm, după
lectura acestor „lacrimi” ale iubirii, cu note
plurivalente, vizuale și muzicale, un prea
plin de iubire, versuri în stil clasic, dar și
vers alb ritmînd și rimînd, ceea ce denotă
artă prozodică, bogăție spirituală, faptul că
poezia este, ca și iubirea, ceea ce nu poate
fi povestit. Ci doar trăit în mod individual.
Un dar. O legătură „secretă” . A noastră, și
îndeosebi a scriitorului, cu Universul!
Consfințită prin Cuvînt!

Într-adevăr, poetul Gheorghe Andrei
Neagu își prefățează volumul cu un citat
elocvent din Radu Cârneli: „Iubirea este
cea care ține acest pămînt legat de cer”

Totdeauna, o benefică și încîntătoare
candoare.

Virginia Bogdan

Revelație de suflet pereche

„Lacrima iubirii” a poetului **Gheorghe Andrei Neagu** mi-a picurat pe suflet încălzindu-mi sensibilitatea, amintindu-mi de propriile vise, tăcute dureri și neliniști, cu versuri pline de un coplesitor dor de întinerire a propriei ființe, prin retrăirea iubirii veșnic mustind de miresme, ispite și licori, ce încă ne mai îmbată și hrănește lăstarul verde - chiar cu frunze arămii de toamnă - înmugurind încă în noi. Poemele sunt încărcate de un lirism și o tandrețe dureros de naturale, când își declamă înrobirea de către femeia iubită, cu o sinceritate debordantă, ce ar face din oricare Evă, o binecuvântată Zeiță, perceptându-l: *”De câte ori mă vei privi / te vei umple de mine / așa cum gândul se umple de soare.../Când dorul de lumină/ va înflori pe gura ta,/ apleacă-te să sorbi în taină/ gura mea./ Cu pașii tăi de flori/ coboară spre mine./Roua ochilor s-aprinzi/ cu murmur de vânt/ și cu cânt./ Sau, cu câtă patimă o îndeamnă:”/ Femeie iubită.../ revarsă-ți pletele-n holdă,/În grâul presărat/ cu maci rubinii, aidoma buzelor tale;/ Nu-mi vezi în pleoape ploaia alergând/ să-mi răcorească sărutările tale*

*fierbinți?/ Femeie iubită.../Adună în tine
rodul adus de furtună,/de grâu zăpăcit și
hai-hui!.../Când macii sărutărilor tale/iși
vor pierde petalele/ cui îi vor folosi toate
spicele risipite?/ Femeie.../Mai adu-mi un
pumn de pământ/ Să rodim/ În zări
necuprinse.../”Femei...Superbe metafore!
Îngemănare de sensibilitate și senzualitate,
tălăzuind ca valuri de săruturi-petale de
maci, adunând cu sufletul spicele să nu se
risipească, pentru că ar fi păcat să nu
rodească și-n „pumnul de pământ și-n zări
necuprinse”...*

Dar viața nu are doar plăceri și vise
dulci, nostalgia pierderii, neîmplinirii face
cugetul amar și-l încarcă de semnificații
care dor, conștientizând inutilitatea atâtor
energii scurse în uitare și regrete: „/Cu
cine-mi înflorește timpul/ când universul
moare trist în mine?/ Cu cine să-mi usuc
de ploii/ durerea gândului în doi?/ Din care
parte marea ce mă minte/ va naște valuri
de cuvinte?/.....

*Mi-s albe visele în suflet/ și tâmpla
râde-n frig însingurat./”*

Când speranțele fug și îngheață sub
gerul deziluziei, poetul simte: „*Ce tristă-i
coala neagră sub zăpadă./ S-a zgribulit de
gol sub pulberi reci...Poeme lungi pictate/
cu aur și cerneală/ adună-n mine teama/
din alba, trista coală./” Neant.*

Lacrima iubirii

Irezistibil îndemn, ce poate aprinde făclia uitatei iubiri în *Ruga de toamnă*: „*Te rog mai vino să vezi/ Cum își adoarme toamna copacii,/ Cîmpiile verzi/ Și buzele roșii ca macii/ Și lasă-mi o frunză să sper/ Plutirea de vânt./*” Asemenea imagini încărcate de adânci semnificații poate crea doar un talent autentic și o șlefuire de meșter bijutier, precum poetul **Gheorghe Andrei Neagu**! Și cum să rezști – ca iubită – să nu-i alergi în îmbrățișarea crengilor „*copacului cu verdele-n bernă*” !

Și atunci când poetul își asigură iubită : „*Pun flori de măr/Pe trupul tău de noapte/Prefac în cer/ secundele uitate,/Sub lacrima fierbinte/ Zăpada din priviri,/Acoperă cuvinte. Iți caut ochii/Ce mă priveau deschiși/Au obosit?/Privește cerul!*”- cu siguranță florile de măr vor dărui speranța regăsirilor romantice, pentru că eternul iubirii poartă veșmintele candorii.

Chiar și atunci când toamna ne arămește frunzele, clocotul viu al iubirii brodează în noi ghioceii care ne imprimăvărează, fenomen pictat de penelul fermecat al poetului **Gheorghe Andrei Neagu** în poemul *Primăvara*: „*A înflorit parfumul gurii tale/ sub razele din ochii mei./Prin trup, cu freamăt de petale,/ se plimbă ochii tăi/.....din când în când, pe gura parfumată/ ca o albină vin să fur/ o*

sărutare-nrouată./ Tu râzi, și-n jur,/ a înflorit câmpia toată./”

Nostalgic, etern visător poetul își conștientizează singurătatea prin care-și „deșiră” trăirile, viața”- „/ *Ca o salcie ce-și frânge/ umbra crengilor în lac/ umbra mea și-acum mai plânge/ într-un ochi de geam uitat/ În lumina care urcă/ pe trotuarul înghețat,/trupul meu căzut usucă,/ timpul destrămat”./ ...N-am o țintă n-am o oră/ pentru care să respir./ Alungat acum din horă/ merg și mă deșir.”* Deșirare.

În *Respirații*, poetul întrebă iubita: ”*Ți-a respirat vreodată ceru-n brațe?/ Pe tâmple luna te-a mai sărutat?/ Călcăm prea des pe sentimente.../Uitând atâtea primăveri./Și-apoi cu cerul mut în brațe/ Ne pierdem, reci și solidari,/ Cu stele picurând pe față/ Când suntem micii oameni mari./*

Poemele din „*Lacrime iubirii*” înfloară ca un spectru sideral prin măreția trăirilor și redarea lor genială,că doar vin dintr-un izvor nesecat de distinsă spiritualitate, cu nume de baladă - **Gheorghe Andrei Neagu**. Și pentru că :”*Au înroșit copacii/de rodul înfloririi./.....Iubește-mă, livada visărilor mele./ - Rod .Îi urez să fie cum își dorește! Să fie iubit și binecuvântat. Lectura versurilor este pentru mine revelație de suflet pereche, pentru care îi mulțumesc cu*

Lacrima iubirii

sincere felicitări și mă aplec spre sine -
ochi magic de lumină, carte deschisă, cuib
de zări aprinse...

Ana Hâncu

CUPRINS

<i>Biobibliografie / 5</i>	<i>Bătrân copac / 45</i>
<i>Viața ca lumina</i>	<i>Albăstrele / 46</i>
<i> topită-n asfințit / 7</i>	<i>Fuga / 47</i>
<i>Lumină cernită / 11</i>	<i>Deșirare / 48</i>
<i>Nimeni / 12</i>	<i>Să poți / 49</i>
<i>Marea de cuvinte / 13</i>	<i>Pomul de Crăciun / 50</i>
<i>Ruga de toamnă / 14</i>	<i>Împlinire / 51</i>
<i>Răceala / 15</i>	<i>Căderi / 52</i>
<i>Treceri / 16</i>	<i>Umbra / 53</i>
<i>Ultima zi / 17</i>	<i>Rod / 54</i>
<i>Noi / 18</i>	<i>Noaptea / 55</i>
<i>Lacrima / 19</i>	<i>Fărâme / 56</i>
<i>Arșița / 20</i>	<i>Lebăda / 57</i>
<i>Flori / 21</i>	<i>Flori / 58</i>
<i>Primăvara / 22</i>	<i>Marama / 59</i>
<i>Vină / 23</i>	<i>Florăreasa / 60</i>
<i>Șatra / 24</i>	<i>Indecențe / 61</i>
<i>Cerul / 25</i>	<i>Respirații / 62</i>
<i>Ziua / 26</i>	<i>Când / 63</i>
<i>De atâtea ori / 27</i>	<i>Ruguri / 64</i>
<i>Despărțire / 28</i>	<i>Definire / 65</i>
<i>Vinovății / 29</i>	<i>După nuntă / 66</i>
<i>Parcul / 30</i>	<i>Rămas bun / 67</i>
<i>Semințe / 31</i>	<i>Nimeni / 68</i>
<i>Joc / 32</i>	<i>Ploaia / 69</i>
<i>Lujer frânt / 33</i>	<i>Aniversare / 70</i>
<i>Roua iubirii / 34</i>	<i>Ochii / 71</i>
<i>Inadvertența / 35</i>	<i>Iubind / 72</i>
<i>Poveste de nea / 36</i>	<i>Ploaia / 73</i>
<i>Lacul / 37</i>	<i>Flori / 74</i>
<i>Noaptea / 38</i>	<i>Pastorala / 75</i>
<i>Noapțile mele / 39</i>	<i>Iubirii vegetale / 76</i>
<i>Haina / 40</i>	<i>Risipa florii / 77</i>
<i>Femei / 41</i>	<i>Frigul iubirii / 78</i>
<i>Din mine / 42</i>	<i>Te-am prins / 79</i>
<i>Iarna / 43</i>	<i>Zborul viselor / 80</i>

Lacrima iubirii

<i>Inima pustie / 81</i>	<i>Ispite / 120</i>
<i>Ultima zi / 82</i>	<i>Împreună / 121</i>
<i>Ardere / 83</i>	<i>Temere / 122</i>
<i>Ucis / 84</i>	<i>Moartea</i>
<i>Ochii mei / 85</i>	<i>cuvântului / 123</i>
<i>Sânii / 86</i>	<i>Frig / 124</i>
<i>Macii / 87</i>	<i>Așa cum sunt / 126</i>
<i>Somn / 88</i>	<i>Cădere / 127</i>
<i>Lespezi / 89</i>	<i>Rătăcirii / 128</i>
<i>Copil / 90</i>	<i>Rustică / 129</i>
<i>Renunțare / 92</i>	<i>Țiganca / 130</i>
<i>Lacrima iubirii / 93</i>	<i>Beții / 131</i>
<i>Vis / 94</i>	<i>Plutire / 132</i>
<i>Singur / 95</i>	<i>Plecări / 133</i>
<i>Pseudo realități / 96</i>	<i>Singur / 134</i>
<i>Copacul / 97</i>	<i>Așteptare / 135</i>
<i>Amintiri / 98</i>	<i>Streășina / 136</i>
<i>Conjugarea</i>	<i>Șederea poetului / 137</i>
<i>pisicilor / 99</i>	<i>Cenacliștii / 139</i>
<i>Iuda / 100</i>	<i>Neant / 141</i>
<i>De ziua ta / 101</i>	<i>Note critice / 142</i>
<i>Rugă / 103</i>	<i>Singurătatea</i>
<i>Candoare / 104</i>	<i>scriitorului / 142</i>
<i>Lacrimi / 105</i>	<i>Revelație de suflet</i>
<i>Uitare / 106</i>	<i>pereche / 145</i>
<i>Regrete / 107</i>	<i>Cuprins / 150</i>
<i>Existență / 108</i>	
<i>Oul / 109</i>	
<i>Săruturi / 110</i>	
<i>Cădere / 111</i>	
<i>Cruzime / 112</i>	
<i>Coacere / 113</i>	
<i>Aripi / 114</i>	
<i>Dilema / 115</i>	
<i>Ploaia / 116</i>	
<i>Flori de tei / 117</i>	
<i>Norii / 118</i>	
<i>Risipa / 119</i>	

Autorul multumește
sc ARTA FIER DAMASCHIN srl
Golești – Vrancea
pentru contribuția adusă
la tipărirea acestui volum.

www.artafier.ro

